

undring. Først blev der fremsat et Forslag af den højtærede Indenrigsminister, der naturligvis var nøje gennemtænkt og vel overvejet først af Ministeren og senere af Ministerrådet og vel ogsaa af Statsrådet. I Virkeligheden udskyder dette Forslag Revisionen af Arbejdsløshedsloven. Men saa skete der det mellem første og anden Behandling, at den højtærede Minister forlod sit eget Forslag, saaledes at Socialdemokratiet nu staar som de eneste, der anbefaler Forslaget uforandret til Vedtagelse og derfor paa det kraftigste bliver angrebet af den højtærede Minister. Det er egentlig en utaknemmelig Opgave, naar man stiller sig solidarisk med den højtærede Minister, da at faa et Spark til Svar af ham derpaa: Han ønsker helst at være fri for, at vi arbejder paa hans eget Forslags Gennemførelse. Den højtærede Minister anbefaler derimod Ændringer, der gaar i stik modsat Retning. Det vil i Virkeligheden sige, at han staar her paa Talerstolen og angriber sit eget Forslag. Han forlader det, der tidligere paa ethvert Trin har vundet Anerkendelse og Billigelse. Det er, som sagt, vel egnet til at vække Forundring, at en ansvarlig Minister behandler sit eget Forslag paa den Maade.

Jeg erindrer, da den første Arbejdsløshedslov blev gennemført. Daværende Indenrigsminister Berg gjorde da et betydeligt Arbejde for at faa denne Lov ført ud i Livet, uagtet han var klar over, at der var adskillig Modstand mod den i Arbejderkredse, fordi der var forskellige Bestemmelser, der ikke var i Overensstemmelse med Arbejdernes Synspunkt. Jeg erindrer det Samarbejde, der var mellem den daværende Indenrigsminister, Typografernes Forretningsfører og Smedenes Hovedkasserer for at faa skabt Mønstervedtægter, der kunde danne Grundlaget for Lovens Gennemførelse og faa de forskellige Organisationer til at søge Anerkendelse. Den daværende Indenrigsminister satte megen Pris paa at faa Loven ført saa langt ud i det praktiske Liv som vel muligt. Han viste sig i høj Grad forstaaende og viste stor Anerkendelse overfor Arbejdernes hidtidige Bestræbelser for ved egne Midler og egne Kræfter at løse dette Spørgsmaal. Det var at ønske, at den nuværende højtærede Indenrigsminister blot havde en Tiendedel af den Interesse, som den daværende Venstreindenrigsminister ved forskellige Lejligheder lagde for Dagen. Og den Interesse kunde man i det mindste have ventet, at naar den højtærede Minister den 30. November

1922 mente, at denne Revision af almindelige praktiske Grunde burde udsættes, han da var blevet staaende paa det Standpunkt. Og i saa Fald er jeg ganske sikker paa, at han ved Hjælp af Venstre og med Socialdemokratiets Støtte kunde have gennemført det Lovforslag, som han oprindelig havde forelagt, uændret. Nu stiller han sig derimod paa det Standpunkt, at han siger: Lad dog endelig være at gennemføre det, jeg har foreslaaet, det er i og for sig noget Makværk, en løs Tanke, noget, der ingen Betydning har, og derfor vil jeg ønske, at man lader være at gennemføre mit eget Forslag. Jeg forstaar ærlig talt ikke helt denne Optræden. Jeg forstaar ikke, hvad der har tvunget den højtærede Minister til nu at faa Hastværk med at foretage en Ændring, som han den 30. November fandt unødvendig og uheldig.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Holstein indleder altid sine Taler her i Tinget med et vist Antal Salutskud, der oversat paa almindeligt Dansk betyder det samme som: Her kommer jeg! Og det har det ærede Medlem ogsaa følt Trang til at gøre ved denne Lejlighed ved at fremsætte nogle Bemærkninger om Regeringens Stilling i Almindelighed, der er denne Sag fuldkommen uvedkommende. At det ærede Medlem vil stemme mod de foreslaaede Ændringsforslag, undrer mig ikke. Jeg er saa vel bekendt med det ærede Medlems Stilling overfor Oppositionen i dette høje Ting ved saa mange tidligere Lejligheder, at hans Stilling ved denne Lejlighed ikke kan forundre mig. Men jeg maa dog sige, saavel til det ærede Medlem Hr. Holstein som ogsaa til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, at her er ikke Tale om, at jeg har forladt mit eget Forslag eller rettet Angreb paa mit eget Forslag. Mit Forslag er fremsat i November Maaned, og jeg fandt paa det daværende Tidspunkt, hvor vi gik Vinteren i Møde, ikke Anledning til at foreslaa Nedsættelse af Dagpengenes Maksimalbeløb. I min Fremsættelsestale betonedede jeg udtrykkelig, at hvis det var Sommerhalvaaret, man stod overfor, vilde min Stilling mulig have været en anden. Det er netop Sommerhalvaaret, vi nu gaar i Møde, og fra et Flertal indenfor Udvalget er der stillet Ændringsforslag om en Reduktion, svarende nogenlunde til den Reduktion, som Pristallets Ændring siden December 1921 vilde give Anledning til. Og dette har jeg ud fra den Betragtning, som jeg, som sagt, har gjort mig til